

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיד שומה רחובות

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ד"ר אחיקם סטולר

המערער עזרא בר נתן

באמצעות ב"כ עו"ד טננבלט ואח'

נגד

המשיב פקיד שומה רחובות

באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
מח' פיסקלית עו"ד יעל הרשמן

פסק דין

בפניי ערעור בו מבקש המערער, הבעלים והמנהל של חברה בע"מ, לקבוע כי כספים שנסחטו ממנו אינם מהווים הכנסת עבודה, אלא יש לסווג כספים אלה כמשיכות אישיות של מנהל החברה, ולהתיר קיזוז בין חיובי החברה לחיובי המערער.

א. העובדות הרלוונטיות לעניין:

1. מר עזרא בר נתן (להלן: "המערער/ בר נתן") הינו הבעלים ומנהל של המבורג- חברה למסחר בינלאומי בע"מ (להלן: "החברה/ המבורג").
2. בר נתן נפל קרבן לסחטנות באיומים על ידי יאיר זוהר (להלן: "זוהר"), מי שהיה העובד היחיד בחברה, ובהמשך גם קשור אליו בקשרי משפחה. כנגד זוהר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של סחיטה באיומים. זוהר הורשע ונקבע כי הוא איים על בר נתן במספר הזדמנויות מתוך כוונה לגרום לו לפחד ולקבל בצורה זו כספים. זוהר נקט כנגד בן נתן בפעולות מאיימות, מעקב אחריו ואיומים מפורשים לפגוע בחייו. על זוהר נגזרו 36 חודשי מאסר בפועל (ת"פ 4003-03-08 מדינת ישראל נ' זוהר).
3. זוהר דרש מבר נתן להעביר לידיו סכומי כסף מעת לעת. ואכן, בר נתן שילם לזוהר כספים על פי דרישתו על מנת להגן על עצמו ועל משפחתו. בר נתן לא העביר כספים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיד שומה רחובות

תיק חיצוני:

לזוהר מכספו הפרטי, אלא מימן את התשלומים לזוהר מכספים שמשך מן החברה, אשר הוצגו בספרי החברה בשנים 2006 ו-2007 במסגרת יתרת משיכות של בר נתן, ונזקפו ליתרת החובה של בר נתן.

4. בר נתן משך מהחברה סכומי כסף בסך כולל של 300,000 ₪ בשנת המס 2006, וכ- 200,000 ₪ בשנת המס 2007.

5. החברה הגישה למשיב דו"ח מתקן לשנת המס 2006, שבמסגרתו ביקשה להכיר בהפסד לצרכי מס בשיעור 300,000 ₪ לשנת המס 2006 וכן ביקשה במקביל להקטין את יתרת המשיכות של בר נתן בחברה באותו סכום. החברה הציגה את הסכום של 200,000 ₪ שמשך בר נתן בשנת המס 2007 כהפסד ולא כמשיכות של בעל המניות. המשיב לא קיבל את התיקון של החברה, מאחר שלא ראה בסכום, של חצי מליון ₪, שיצא מקופת החברה כהוצאה שהוצאה כולה בייצור הכנסה.

6. החברה ערערה על שומת מס ההכנסה של החברה לשנות המס 2006 ו-2007, בערעור שנדון בפניי (ע"מ (מחוזי מרכז) 1538-02-12 המבורג חברה למסחר בינלאומי בע"מ נ' פקיד שומה רחובות (פורסם בנבו, 17.6.14)), קבעתי כי אין ממש בטענות החברה וכי החברה לא עמדה בנטל להוכחת טענותיה. בפסק הדין דחיתי את הערעור לאחר שקבעתי שכספי הסחיטה שולמו לזוהר על ידי בר נתן כדי להגן עליו ועל משפחתו, כך שלא היה מדובר במטרה עסקית, אלא במטרה אישית.

החברה הגישה ערעור על פסק הדין (ע"א 6125/14 המבורג חברה למסחר בינלאומי בע"מ נ' פקיד שומה רחובות (פורסם בנבו, 7.1.16)). כפי שעולה מפסק הדין, בהמלצת בית המשפט העליון, משכה החברה את הערעור. במהלך הדיון הצהירה ב"כ המשיב כי היה וייקבע במסגרת ערעורו האישי של בר נתן כי יש לסווג את הכנסת בעל המניות כמשכורת, אז "תותר ההוצאה נשוא הערעור דנן למערערת כהוצאה בהתאם לדין".

7. בין הצדדים הוסכם כי פרוטוקול הדיון של ערעור החברה שנדון כאמור בפניי, יהיה חלק מהפרוטוקול בערעור זה, של בר נתן, והמוצגים שהוגשו בתיק החברה יהיו חלק מתיק זה (עמ' 3, שורות 13-14 לפרוטוקול מיום 24.2.15).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיד שומה רחובות

תיק חיצוני:

ב. טענות המערער:

8. בפני בית המשפט הוכח כי המדובר בכספים שנסחטו מהמערער בקשר לחברה ואינם סתם משיכות אישיות. הכספים הוצאו ע"י החברה לצורך שמירה על המוניטין שלה וכדי שזו לא תינזק.
9. המערער הדגיש כי נוכח תוצאות ערעור החברה לבית משפט העליון, הוא מסכים לשומה שהוצאה לשנת 2007 מבלי להודות בנכונות נימוקיה, ועל כן הוא ממקד טיעונו ביחס לשנת המס 2008.
10. המערער מבקש מבית המשפט לקבוע כי מדובר במשיכות כספים שמקורן בכספי סחיטה, ולפיכך אינם בגדר הכנסה ממשכורת העומדת בפני עצמה או דיבידנד, ובנסיבות אלה יש לחייב את המערער בהפרש שבין מס החברות והמס האישי בלבד. עוד מוסיף המערער כי היות והחברה שילמה את המס בהתאם לשומה שהוצאה, יש לקזז באופן שישולם ההפרש בין המס שהוטל וחושב על פי מס החברות לבין המס האישי המחושב על פי השומה שהוצאה על פי הצו לשנת 2008, ויש לקזז את סכום המס שיכול היה להיחסך בגין הכרה בתוספת ההכנסה שנקבע בצו.
11. המערער טען כי יש לקבל את טענתו ביחס לחיובו בהפרש בין מס החברות לבין המס האישי אותו שילם, נוכח קביעת בית המשפט העליון בערעור החברה, לפיו היה ותסווג הכנסתו כמשכורת תותר ההוצאה לחברה, היות והחברה שילמה את המס בגין הכנסותיה.
12. המערער הדגיש כי השומה הוצאה כשומה ממשכורת ולא כהכנסה מדיבידנד ועל כן אין לקבל את הטענה החלופית של המשיב לפיה יש לחייב את התוספת שהוצאה בצו כהכנסה מדיבידנד.
13. בסיכומי התשובה שלו, חזר המערער וטען כי יש לחייבו בגין ההפרש בין מס החברות לבין המס האישי וזאת מבלי לקבוע כי יש לסווג משיכות אלה כהכנסה ממשכורת או מדיבידנד. הסדר זה יאפשר שלא לפתוח את שומת החברות והוא יביא לידי ביטוי את חסכון המס הפוטנציאלי.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 26607-12-12 בר נתן נ' פקיד שומה רחובות

תיק חיצוני:

ג. טענות המשיב:

14. המשיב טען כי אין הבדל במהות בין הסכום שנמשך בשנת 2006 לסכום שנמשך בשנת 2007, הם כולם נמשכו באותו אופן, מאותה סיבה, באותן נסיבות ולאותו שימוש.

15. בתחילה, החברה הגישה דוח לשנת 2006 שם הציגה את הסכום כ"משיכת בעלים", לאחר מכן הגישה דוח מתוקן שם מחקה את יתרת החובה של המערער וביקשה להכיר בהפסד לצרכי מס בשיעור של 300,000 ₪. בדו"ח של שנת 2007 החברה הציגה מראש את הסכום של 200,000 ₪ כהפסד, ולא כמשיכת בעלים. המשיב טוען כי הוא סרב להכיר בהוצאה של החברה, וראה בכספים שהוצאו על ידי המערער כמשיכת בעלים, המהוות הכנסת עבודה אצלו.

16. המשיב טען כי קיים כאן כלל השתק הפלוגתא הנועד למנוע ולהעלות לדיון סוגיה עובדתית שהצדדים כבר העלו לדיון, וכי הסוגיה העובדתית כבר נדונה בערעור החברה. לפי כלל זה, פסק הדין בערעור החברה מהווה מעשה בית דין גם לערעור זה, ועל כן המערער מושתק מלטעון כאילו הכספים שהוא משך מקופת החברה אינם כספים שהוא משך אישית לשימושו הפרטי.

17. המשיב טען כי ישנה הלכה כי מי שמותיר בידו את מקור ההכנסה, גם אם הוא מוותר על הפירות, הוא זה שמתחייב במס בגינם, שכן מדובר בהכנסה שהתקבלה בידו והוא עושה בה שימוש לבחירתו. עוד טען המשיב כי כספים שמושך בעל השליטה מקופת החברה, שלא הוכח לגביהם כי הם הלוואה, מהווים הכנסת משכורת או דיבידנד בידו. ברגע שנקבע שתקבול מהווה הכנסה בידי הנישום אין עוד משמעות לשאלה איזה שימוש הוא עשה באותה הכנסה. מה שקובע את אופי התקבול זה העובדה שבעת משיכת הכספים המערער עשה זאת לשימושו האישי, כפי שנקבע חד משמעית בערעור החברה.

בעניין זה הדגיש המשיב כי מקובלת עליו טענת המערער כי מדובר בהכנסת משכורת ולא בהכנסה מדיבידנד.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיז שומה רחובות

תיק חיצוני:

18. בשל הסכמת המערער לצו ככל שנוגע לשנת 2007, המשיב ביקש לדחות את הערעור על שנת 2007 על בסיס הסכמה זו, ולפיכך התייחסות המשיב הינה לשנת המס 2008.

19. המשיב טען כי המערער בסיכומיו לא חולק על כך שהכספים שנמשכו על ידו מהווים הכנסה, אלא המערער מדגיש את הצורך, שאינו שנוי במחלוקת, להכיר בהוצאות שכר בחברה.

20. המשיב סבור היא כי אין לקבל את טענת המערער כאילו הכספים נמשכו במסגרת עסקית, הן משום מעשה בית דין והן בשל עדויותיו של המערער עצמו.

21. המשיב טען כי לא ניתן לחייב נישום ב'נטו'- לא ניתן לקזז בין ההכנסות שלו להוצאות של נישום אחר. לשיטת המשיב, המערער מבקש לחייבו בהפרש שבין מס על ההכנסה ממשכורת אצלו, לבין החיסכון במס לחברה, אך את זאת לא ניתן לעשות. למעשה, כך לפי המשיב, המערער מקבל את הקביעה כי יש לזקוף אצלו הכנסת עבודה כפי שנעשה בצווים שהוצאו לו. אלא, שכנגד זה מבקש המערער להכיר בהוצאות שכר של החברה- אצלו באופן אישי. אין כל בסיס להכרת הוצאות של נישום אחד אצל נישום אחר, גם אם מדובר בהכנסה של יחיד ובהוצאה של תאגיד שבבעלותו.

הוצאות השכר הן של החברה ולא של המערער. לשכיר אין הוצאות שכר בגין משכורתו שלו, ולכן לא ניתן "לקזז" הוצאות משכורת של החברה כנגד הכנסות ממשכורת של בעל השליטה בחברה. זה נוגד את עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת. על השומות לשקף את ההכנסה החייבת של המערער ושל החברה. הסכומים שמשך בר נתן מהווים תוספת הכנסה עבורו. מנגד, לחברה נגרמה הוצאת משכורת בגובה הסכומים שנמשכו מקופתה, והמשיב הודיע כי יכיר בהוצאה זו. כך גם הציג המשיב את עמדתו בערעור החברה לבית משפט העליון.

22. המשיב הוסיף וטען בסיכומיו כי לא יעלה על הדעת לבצע 'העברה' של הוצאות המשכורת מחברה לבר נתן, שהרי הוא אישיות משפטית נפרדת, בהעדר הוראת חוק מפורשת המתירה זאת. אין כל בסיס חוקי להעברה שכזאת, מנישום אחד לאחר, ולפיכך אינה ניתנת לביצוע. לכל נישום יש את חיוב המס בו הוא חייב.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיז שומה רחובות

תיק חיצוני:

23. אליבא המשיב, המערער אינו מסביר מדוע העיקרון שהוא מקבל לשנת המס 2007, לפיו תיזקף לו הכנסת משכורת נוספת בגובה משיכות הבעלים, ומנגד תוכר בחברה הוצאות משכורת באותו גובה, אין הוא מקבל לשנת המס 2008, כאשר העניין זהה במדויק בשתי שנות המס, וברור כי דין אחד צריך לחול על שתיהן. בתוך כך, המשיב ביקש להטיל על המערער הוצאות משפט אשר ישקפו את ריבוי ההליכים ומהסיבוך שבניהולם שלא לצורך.

24. לאור כל זאת, ביקש המשיב לדחות את הערעור ולקיים את הצווים נשוא הערעור, שמשמעותם זקיפת הכנסת עבודה למערער בסך של 200,000 ₪ לשנת המס 2007 בהסכמה, ובנוסף הכנסה בסך של 181,121 ₪ לשנת המס 2008. לצד הבקשה לדחיית הערעור, חזר והודיע המשיב כי במידה ותתקבל עמדתו ותיזקף ההכנסה הנוספת למערער, הרי שתותר הוצאת שכר בחברה בגובה אותה הכנסה.

ד. דין והכרעה:

25. המערער כתב בסיכומיו כי ערעורו תקף רק לשנת 2008 וכי הוא מקבל את השומה לשנת 2007, והמשיב מסכים לטענה זו, ועל כן הערעור נדחה ביחס לשנת 2007, ופסק דין זה מתייחס לשומה אותה הוציא המשיב למערער ביחס לשנת 2008 בלבד.

26. ההלכה היא כי החיוב במס מוטל על מי שמותיר בידו את מקור ההכנסה, גם אם את הפירות הוא מעביר לאחר. על כך כתב פרופ' אהרון נמדר בספרו **מס הכנסה מהדורה רביעית 2013**, בפסקה 218:

"הפקודה מטילה מס על הכנסה אשר נבעה לנישום ואשר העשירה את משאביו הכלכליים. אין הפקודה מחייבת במס על תקבול אשר הנישום יכול היה להשיגו אף נמנע מלעשות כן. ואולם, אם הנישום קיבל תקבול כלשהו אך ויתר עליו או העבירו לאחר, יתחייב עליו במס, שהרי הכנסה זו נתקבלה בידו והוא עשה בה שימוש כאוות נפשו, אם על ידי השימוש בה בעצמו ואם על ידי השימוש בה בהענקתה לאחרים.

מכאן התפתחה האבחנה בין שימוש בהכנסה (application of income) החייב במס, לבין ניכור או עיתוק הכנסה (alienation of

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 26607-12-12 בר נתן נ' פקיז שומה רחובות

תיק חיצוני:

income) הפטור ממס. בשימוש בהכנסה מקור ההכנסה נותר בידי הנישום אלא שאת הפירות המתקבלים ממנו הוא מעביר לאחרים ואילו בניכור הכנסה הנישום עוקר מרשותו את מקור ההכנסה כך שלא ניתן ליחס לו את פירותיה".

החברה הייתה בבעלות בר נתן, הוא זה שמשך ממנה את הכספים, והוא העביר את אותם כספים (בעקבות הסחיטה כאמור) לזוהר. העברת הכספים לזוהר היא השימוש שעשה בר נתן בכסף.

27. בסעיף 2 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") מצויה ההגדרה למה נחשב כ"מקורות הכנסה":

"מס הכנסה יהא משתלם, בכפוף להוראות פקודה זו, לכל שנת מס, בשיעורים המפורטים להלן, על הכנסתו של אדם תושב ישראל שהופקה או שנצמחה בישראל או מחוץ לישראל ועל הכנסתו של אדם תושב חוץ שהופקה או שנצמחה בישראל, ממקורות אלה:
... (2) (א) השתכרות או ריווח מעבודה; כל טובת הנאה או קצובה שניתנו לעובד ממעבידו; תשלומים שניתנו לעובד לכיסוי הוצאותיו, לרבות תשלומים בשל החזקת רכב או טלפון, נסיעות לחוץ לארץ או רכישת ספרות מקצועית או ביגוד, אך למעט תשלומים כאמור המותרים לעובד כהוצאה; שוויו של שימוש ברכב או ברדיו טלפון נייד שהועמד לרשותו של העובד; והכל - בין שניתנו בכסף ובין בשווה כסף, בין שניתנו לעובד במישרין או בעקיפין או שניתנו לאחר לטובתו;

כספים שמושך בעל שליטה או מנהל מקופת החברה שהם אינם הלוואה מהווים הכנסה ממשכורת או מדיבידנד.

בעניין זה, המערער טען (סעיף 13 לסיכומיו) כי השומה שהוצאה, הוצאה כשומת משכורת ולא כדיבידנד, וטענה זו מקובלת על המשיב (סעיף 12 לסיכומיו), ועל כן כספים אלו יסווגו כהכנסת משכורת.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיד שומה רחובות

תיק חיצוני:

28. טענתו העיקרית של המערער הינה כי הכספים שנמשכו מהוויים כספי סחיטה של עובד החברה ואשר הוצאו מהחברה, ולפיכך אינם בגדר הכנסה ממשכורת העומדת בפני עצמה, ולכן יש לחייבו בהפרש שבין מס החברות והמס האישי בלבד.

למעשה, המערער מקבל את העובדה שהסכומים שהוא משך מקופת החברה מהוויים הכנסת עבודה, המשיב בסיכומיו כותב כי עקרון זה מקובל עליו, וכי זה המתווה עליו הוסכם בערעור שהתקיים בפני בית המשפט העליון, ולשם כך לא היה צורך לנהל הליך משפטי זה.

29. המערער טוען בסיכומיו כי הכספים נמשכו במסגרת עסקית (סעיף 15 לסיכומיו). אין בידי לקבל טענה זו של המערער שכן בערעור החברה שנדון בפניי החלטתי שהסחיטה לא נעשתה במסגרת העסקית ולא ניתן לראותה כהוצאה עסקית, אלא שהסחיטה הייתה בשל איומים אישיים על חיי המערער וחיי משפחתו.

הדברים גם עולים מעדותו של המערער בעצמו, שם הוא אומר כי לווה כספים כדי להציל את חייו שלו (עמ' 12 לפרוטוקול דיון מיום 24.2.2015, שורות 23-29):

"ש. 10,000 דולר שדיברת עליהם הם הלוואה שאביבה גרושתך לקחה

מאחיה, נכון?

ת. נכון.

ש. ההלוואה הזאת הוחזרה לאח?

ת. עד עכשיו עוד לא החזרנו את הכסף.

ש. האח פנה אי פעם להמבורג ואמר תחזירו לי את הכסף?

ת. את מנסה להכשיל אותי? אני לא הלויתי בשביל המבורג את ה –

10,000 ₪. אני הלויתי אותם בשביל להציל את החיים שלי."

לאור דבריו של המערער, ולאור החלטתי בערעור החברה לפיה הכספים נמשכו לשימושו האישי של המערער, המסקנה היא כי כספים אלו מהוויים הכנסת עבודה של המערער ששימשו לצרכיו האישיים.

30. בקשת המערער הייתה לחייב אותו בהפרש שבין המס על ההכנסה האישי שלו לבין החיסכון שנוצר במס שהוטל על החברה. לא ניתן 'לקזז' בין ההכנסות של בר נתן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיז שומה רחובות

תיק חיצוני:

לבין חסכון ההוצאות של חברת המבורג. במקרים מעין אלו, לא ניתן להכיר בהוצאות של נישום אחד אצל נישום אחר, גם אם מדובר בהוצאה של תאגיד שבבעלותו של היחיד, כמו במקרה זה. לא ניתן להכיר בהוצאות של בר נתן, על אף שמדובר בהוצאה של חברה שבבעלותו.

31. בסעיף 17 לפקודה נקבע כי:

"לשם בירור הכנסתו החייבת של אדם ינוכו, זולת אם הניכוי הוגבל או לא הותר על פי סעיף 31, יציאות והוצאות שיצאו כולן בייצור הכנסתו בשנת המס ולשם כך בלבד..."

ובסעיף 28 לפקודה נקבע כי:

"הפסד שהיה לאדם בעסק או במשלח-יד בשנת המס ושאלו היה ריווח היה נישום לפי פקודה זו, ניתן לקיזוז כנגד סך כל הכנסתו החייבת של אותו אדם ממקורות אחרים באותה שנת מס."

בשני הסעיפים נקבע בפירוש כי ניכוי הוצאות וקיזוז יכולים להיעשות כנגד הכנסתו של אותו אדם, ואין אזכור לאפשרות של קיזוז וחישוב הכנסות של בעל שליטה בחברה. יש אפשרות לקזז הפסדים מפעילויות שונות אצל אותו נישום, אך במקרה זה אין אפשרות לקזז מפעילויות שונות של חברה ובעל המניות שלה, אף אם הוא בעל השליטה היחיד.

32. גם המערער מודע לכך שהוצאות השכר שייכות לחברה עצמה ולא לו (כעולה מסעיף 7 לסיכומי המערער) והוצאות השכר בגין משכורתו חלות על החברה ולא עליו. לכן, אני דוחה את טענות המערער כי יש "לקזז" הוצאות שכר של החברה כנגד הכנסות ממשכורת של בעל השליטה בחברה. היתר לעשות כן מנוגד לעיקרון האישיות המשפטית הנפרדת, והעיקרון העולה מפקודת המסים כי החיוב במס נקבע לאדם, וניתן לקזז רק מהוצאות השייכות אליו, ולא מהוצאות השייכות לחברה, הגם שהיא בבעלותו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 12-12-26607 בר נתן נ' פקיד שומה רחובות

תיק חיצוני:

33. על השומות שיוצאות לשקף את המציאות ואת ההכנסה של המערער מן הצד האחד, ושל החברה מן הצד השני. ערבוב בין ההכנסות וקיצוז של ההוצאות לא יציגו את פני הדברים באופן אמיתי.

על כך עמד בית המשפט העליון, בכותבו (ע"א 490/13 יצחק פלומין נ' פקיד שומה חיפה (פורסם בנבו)):

"דוקא באותן עסקאות שבהן שוררת חוסר בהירות באשר לשאלה האם יש ליחסן לעסק, לבעלי מניותיו או למנהליו ראוי שהדברים יובהרו בזמן אמת באופן שאינו משתמע לשני פנים, וזאת כדי למנוע מצב של תכנון מס בדיעבד".

34. הוצאות השכר של חברת המבורג נלקחות בחשבון בחישוב השומה הכוללת של החברה- ורק שלה, ולא ניתן לעשות שימוש בהוצאות החברה, לטובת הוצאות של אישיות משפטית אחרת גם אם מדובר בבעל השליטה בחברה. עקרון האישיות המשפטית הנפרדת מחייב אותנו להפרדה ברורה בין השומות. זכות הקיצוז שייכת לחברה בלבד, ואין היא יכולה להעביר זכות זו לאחר. לא ניתן לערבב בין הכנסות וחיובי הנישום להכנסות וחיובי החברה.

35. לא ברור לי מדוע הסכים המערער לשומות שהוצאו לשנת 2007 אך הוא אינו מכיר בשומות שהוצאו לשנת 2008, הגם שהשומות על נימוקיהן דומות במהותן כפי שהובהר לעיל.

36. באשר להסכמות שהגיעו הצדדים בבית המשפט העליון הדבר קשור לחברה ואין מקום להתייחס אליו בתיק זה.

ה. סיום:

התוצאה היא שהערעור נדחה, המערער ישלם למשיב שכר טרחת עו"ד והוצאות בשיעור של 15,000 ₪. סכומים אלו יהיו צמודים למדד ויישאו ריבית חוקית מהיום ועד לתשלומם המלא בפועל.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 26607-12-12 בר נתן נ' פקיד שומה רחובות

תיק חיצוני: